

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci **žalobců: a) T. V., b) Mgr. F. V.**, oba zastoupeni JUDr. Petrem Kšádou, advokátem se sídlem Dubenecká 89, Praha 9 - Dolní Počernice, a **c) JUDr. P. K.**, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje,** se sídlem Komenského 125, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2010, č. j. KrÚ-15306/34/2010/OMSŘ/Vod-2, za účasti osob zúčastněných na řízení: **1) SIAG CZ, s.r.o.,** se sídlem Průmyslová 307, Chrudim, zastoupená JUDr. Tomášem Plavcem, advokátem se sídlem Rooseveltova 335, Chrudim IV., a **2) Město Chrudim,** se sídlem Resselovo náměstí 77, Chrudim, v řízení o kasační stížnosti žalobců ad a) a b) a kasační stížnosti žalobce ad c) proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích, ze dne 21. 3. 2011, č. j. 52 A 45/2010 - 60,

takto:

I. Kasační stížnost stěžovatelů a) a b) **se zamítá**.

II. Kasační stížnost stěžovatele c) **se zamítá**.

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Žádná z osob zúčastněných na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích (dále jen „krajský soud“), byly podány dvě včasné kasační stížnosti – společná kasační stížnost žalobkyně a) [dále jen „stěžovatelka a)“] a žalobce b) [dále jen „stěžovatel b)“] a kasační stížnost žalobce c) [dále jen „stěžovatel c)“]. Krajský soud napadeným rozsudkem zamítl žaloby stěžovatelů proti rozhodnutí žalovaného ze dne

20. 4. 2010, č. j. KrÚ-15306/34/2010/OMSŘ/Vod-2, kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Chrudim, stavebního odboru, ze dne 21. 12. 2009, č. j. CR 051179/2009 STO/Bk, a napadené rozhodnutí potvrzeno. Posledně zmíněným správním rozhodnutím bylo osobě zúčastněné na řízení 1) vydáno dodatečné stavební povolení na nepovolenou stavbu – zpevněnou skladovou plochu a v tomto rozhodnutí stavební úřad vyjádřil souhlas s jejím užíváním.

Krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí nepřisvědčil námitce, že stavbu zpevněné skladové plochy je nutno posuzovat společně s jinou stavbou – provozem lakovny, jelikož tvoří jeden funkční celek. Stěžovatelé v žalobě dovozovali, že dodatečným stavebním povolením ke zpevněné skladové ploše fakticky došlo také ke schválení lakovny. Krajský soud uvedl, že dne 28. 8. 2008 bylo vydáno pod č. j. CR 036587/2008 STO/Bk územní rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o umístění souboru staveb pod označením „Výrobní hala SIAG CZ, s.r.o. Chrudim – průmyslová zóna západ“, přičemž šlo o stavbu mj. výrobní haly, jednopodlažní přístavby, trafostanice, komunikace, parkoviště a zpevněné skladové plochy. Při ohledání na místě samém stavební úřad zjistil, že stavba zpevněné plochy byla již realizována a z úřední povinnosti zahájil řízení o odstranění stavby ve smyslu § 129 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „stavební zákon“). Krajský soud uvedl, že řízení o odstranění nepovolené stavby a následné řízení o dodatečném povolení této stavby se v dané věci týkalo pouze zpevněné plochy a o lakovně v něm není ani zmínka, proto v uvedeném řízení nedošlo k povolení jiné stavby než právě pouze zpevněné plochy. Krajský soud dále uvedl, že v daném řízení nebylo třeba zjišťovat, zda byl dodržen zákon č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o posuzování vlivů na životní prostředí“). Případné stavební povolování stavby jiné či změna jejího užívání je předmětem zcela jiných správních řízení, než bylo stavební řízení o zpevněné skladové ploše.

Krajský soud dále konstatoval, že mají-li stěžovatelé za to, že územní rozhodnutí obchází zákon, mohli takovou námitku uplatnit v řízení o umístění stavby, nikoli ve správním řízení vedeném o návrhu na dodatečné povolení stavby. Ani námitky týkající se toho, že realizovaná stavba zpevněné plochy zamezuje přístupu k pozemku stěžovatelů, nevyhodnotil krajský soud jako důvodné. Poukázal na § 114 odst. 2 stavebního zákona, dle něhož se ve stavebním řízení nepřihlíží k námitkám účastníků řízení, které byly nebo mohly být uplatněny mj. též v územním řízení. Uvedené námitky totiž dle krajského soudu spadají do kategorie námitek, které mohly být uplatněny v územním řízení.

Stěžovatelé a) a b) ve své kasační stížnosti uvedli, že rozsudek krajského soudu považují za nepřezkoumatelný. Ohrazují se též proti některým nevhodným, povýšeným výrazům užitým v jeho odůvodnění (jako např. „stesky žalobců“). Dále poukazují na § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, dle kterého stavební úřad přezkoumá podanou žádost a připojené podklady z toho hlediska, zda stavbu lze podle nich provést, a ověří zejména, zda projektová dokumentace je zpracována v souladu s územně plánovací dokumentací, s podmínkami územního rozhodnutí nebo územního souhlasu. Krajský soud dle jejich názoru rozděluje funkční celek na více částí a zpochybňuje námitku stěžovatelů o obcházení zákona, kdy námitky o lakovně považuje jen za spekulaci. Přehlédl přitom, že stavebníci žádali o výrobní halu, ale fakticky chtěli postavit lakovnu. Ačkoli se může zdát,

že zpevněná plocha nepředstavuje rozpor s územním rozhodnutím, opak je pravdou, jelikož celou stavbu je nutné posuzovat jako jeden funkční celek. To vyplývá i z obsahu rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které schválilo dvě tryskací kabiny o rozměrech 40 × 8 × 7 m. Zpevněná plocha má tak dle stěžovatelů sloužit jako sklad výrobků lakovny, to je však v rozporu s územním rozhodnutím, kdy je třeba nejdříve zkoumat vliv výrobků lakovny na životní prostředí. V kasační stížnosti je namítáno porušení kogentních právních předpisů (§ 76 a § 111 stavebního zákona a § 7 a dalších zákona o posuzování vlivů na životní prostředí). K takovým námitkám musí správní orgán přihlédnout vždy a vypořádat se s nimi; stavební úřad musí respektovat právní předpis bez ohledu na to, zda porušení někdo namítl. Stěžovatelé a) a b) vytýkají krajskému soudu nesprávný výklad koncentrační zásady, pokud ve svém rozhodnutí uvedl, že své námitky měli uplatnit v územním řízení. Účastník řízení může uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo. Dotčenou stavbou bylo omezeno jejich právo přístupu ke svému vlastnictví.

Stěžovatel c) uplatnil ve své kasační stížnosti námitky obsahově a do značné míry i textově shodné jako stěžovatelé a) a b). Oproti nim dále uvedl, že příslušnému stavebnímu úřadu muselo od samého počátku být zřejmé, že nejde o stavbu výrobní haly, ale lakovnu. Stěžovatel c) dále odkázal na rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. SpKrÚ 53079/2008/OŽPZ, kterým povolil vydání provozního řádu stávající lakovny do 31. 12. 2010. Z tohoto rozhodnutí, které navazuje na rozhodnutí ze dne 25. 5. 2007, je patrno, že nejméně v roce 2007, tedy před územním řízením, bylo správnímu orgánu zřejmé, že stavebník realizuje novou lakovnu s rozšířenou kapacitou výroby.

Dne 24. 6. 2011 obdržel Nejvyšší správní soud podání stěžovatelů ze dne 23. 6. 2011, v němž uvedli, že 20. 5. 2011 podali Městskému úřadu Chrudim podnět k šetření ohledně zjištění oprávněnosti užívání stavby nazvané „Výrobní hala SIAG CZ, s.r.o. Chrudim – průmyslová zóna západ“. Na základě tohoto podnětu správní orgán uvedl, že rozhodnutím ze dne 26. 4. 2010, sp. zn. CR 011149/2010, byla povolena změna v užívání dokončené stavby na lakovnu. Krajský soud přitom dle stěžovatelů jejich tvrzení o lakovně zlehčoval a uvedl, že jde jen o nepodloženou domněnku stěžovatelů. Z tohoto rozhodnutí, které stěžovatelé získali při nahlédnutí do spisu, je zřejmé, že se stěžovateli nebylo jednáno jako s účastníkem řízení a rozhodnutí jim nebylo zasláno na vědomí. Dle stěžovatelů jde o vadný postup. Navíc ze všech podkladů z tohoto spisu je zřejmé, že od počátku bylo zamýšleno postavit lakovnu.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvedl, že je přesvědčen o správnosti posouzení stavby jako zpevněné skladové plochy, a je též přesvědčen o tom, že nelze spojovat dodatečné stavební povolení na tuto stavbu s rozhodnutím Krajského úřadu Pardubického kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. SpKrÚ 53079/2008/OŽPZ. K tvrzenému omezení práva přístupu k předmětu vlastnictví stěžovatelů poukázal na pravomocné rozhodnutí o umístění stavby a uvedl, že omezení tohoto práva měli stěžovatelé namítat již v průběhu územního řízení. Žalovaný navrhl kasační stížnosti zamítnout.

Osoba zúčastněná na řízení 1) taktéž navrhla kasační stížnost zamítnout. Uvedla, že stěžovatel c) pouze opisuje námitky, které již proti povolení stavby výrobní haly

uplatnil ve správním řízení. V nyní posuzované věci se jedná o povolení stavby zpevněné skladové plochy, což nemá s námitkami stěžovatele c) nic společného. Stěžovatel c) se snaží tvrdit, že zpevněná skladová plocha odporuje územnímu rozhodnutí, ale tato stavba je s ním naopak v souladu a není nikterak vázána na to, co bude v hale vyráběno. Dle osoby zúčastněné na řízení 1) pro zajištění přístupu k pozemku existují právní instrumenty, které je možno využít, není to však předmětem stavebního řízení.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobami k tomu oprávněnými, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatelé a) a b) jsou v řízení o kasační stížnosti zastoupeni advokátem, stěžovatel c) má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie. Důvod kasační stížnosti odpovídá důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Zdejší soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zkoumal při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a odst. 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žádná z kasačních stížností není důvodná.

Stěžovatelé a) a b) namítali v obecné rovině nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu bez bližší konkretizace, stěžovatel c) k námitce nepřezkoumatelnosti uvedl, že krajský soud se v odůvodnění vyhnul otázce, která je pro posouzení klíčová. Nejvyšší správní soud poznamenává, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. To prakticky znamená např. situaci, kdy by se krajský soud nevypořádal vůbec či alespoň dostatečně s uplatněnými žalobními body, neprovedl by navržené důkazy a ani by řádně nevyložil, proč tak neučinil (tzv. opomenutý důkaz), z rozhodnutí by nebyly seznatelné jeho nosné důvody (*ratio decidendi*) anebo by tyto důvody neměly oporu ve výsledcích provedeného řízení.

Žádnou z uvedených vad zdejší soud neshledal, kasačními stížnostmi napadené rozhodnutí je srozumitelné, netrpí ani nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Nejvyšší správní soud na tomto místě konstatuje, že krajský soud se velmi pečlivě vypořádal se všemi námitkami, které stěžovatelé uplatnili ve svých žalobách, nevyhnul se tak posouzení žádné z otázek, které mu stěžovatelé k posouzení v žalobách předložili, a z jeho rozhodnutí jsou též seznatelné nosné důvody pro jeho rozhodnutí.

Argumentace stěžovatelů spočívá na tom, že rozhodnutí o dodatečném povolení stavby zpevněné skladové plochy považují za rozhodnutí, jímž byla povolena též lakovna, přičemž v územním rozhodnutí lakovna uvedena není, což dle jejich názoru představuje rozpor obou rozhodnutí. Zdejší soud se plně ztotožňuje s názorem krajského soudu, že ze samotného dodatečného stavebního povolení ke zpevněné skladové ploše se v dané věci nedá dovozovat, že by jím byla povolena jiná stavba než právě tato plocha. Uvedené dodatečné stavební povolení se totiž striktně drží svého předmětu – zpevněné skladové plochy a jiných staveb se netýká. Takto vymezenému předmětu přesně odpovídají nejen rozhodnutí stavebních úřadů v dané věci včetně jejich výroků a odůvodnění (jde o rozhodnutí Městského úřadu Chrudim, stavebního odboru, ze dne 21. 12. 2009, č. j. CR 051179/2009 STO/Bk, a rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2010, č. j. KrÚ-15306/34/2010/OMSŘ/Vod-2), ale i průběh jim předcházejících správních řízení. I žádost

o dodatečné stavební povolení, na jejímž základě byla stavba zpevněné plochy povolena, se týká pouze této zpevněné plochy.

Nejvyšší správní soud se tak neztotožňuje s tvrzením stěžovatelů, že dodatečné stavební povolení na zpevněnou skladovou plochu je v dané věci v rozporu s územním rozhodnutím. Rozpor stěžovatelé spatřovali v tom, že v územním rozhodnutí není uvedena lakovna, která dle mínění stěžovatelů byla povolena právě dodatečným stavebním povolením na zpevněnou skladovou plochu. Jak bylo již výše uvedeno, rozhodnutí o dodatečném povolení stavby v nynější věci se týká jen zpevněné skladové plochy a netýká se staveb jiných, např. lakovny. Ve vztahu k takové lakovně nemůže být dán rozpor uvedeného dodatečného stavebního povolení s územním rozhodnutím. Zdejší soud naopak shodně s krajským soudem poukazuje na skutečnost, že územní rozhodnutí ze dne 28. 8. 2008, č. j. CR 036587/2008 STO/Bk, umísťuje na předmětných pozemcích stavbu zpevněné skladové plochy, které se dodatečné stavební povolení týká.

Stěžovatelé dovozují širší dopad dodatečného stavebního povolení z tvrzení, že zpevněná plocha tvoří funkční celek s jinou stavbou, lakovnou. Nejvyšší správní soud konstatuje, že úvaha o funkčním celku samostatných staveb ovšem nemůže v dané věci rozšířit dopad rozhodnutí o dodatečném povolení stavby na jinou stavbu, než tu, která je uvedena v jeho výroku. Je to právě výrok rozhodnutí, kde se uvádí řešení otázky, která byla předmětem řízení. Výrok dodatečného stavebního povolení je v dané věci jednoznačný, týká se jen zpevněné skladové plochy. Stěžovatel c) ve své kasační stížnosti uvedl, že příslušnému stavebnímu úřadu muselo být od samého počátku zřejmé, že v dané věci nejde o stavbu výrobní haly, ale lakovny. Poukazuje přitom na rozhodnutí, která dle jeho vyjádření měla schválit provozní řád lakovny. Zdejší soud k tomu dodává, že toto tvrzení, a to ani v kombinaci s tvrzením o funkčním celku, nevede k závěru, že dodatečným stavebním povolením byla povolena též lakovna, jak se snaží dovodit stěžovatelé. Stěžovatelé namítali, že nutnost posuzovat stavby jako funkční celek plyne též z obsahu rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které schválilo dvě tryskací kabiny o rozměrech 40 × 8 × 7 m. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem, že z rozhodnutí o dodatečném stavebním povolení zpevněné skladové plochy ze dne 21. 12. 2009, č. j. CR 051179/2009 STO/Bk, nelze jakkoli dovodit, že by jím byly schváleny dvě tryskací kabiny. O nich se jednoduše rozhodnutí vůbec nezmiňuje. O tryskacích kabinách se zmiňuje územní rozhodnutí ze dne 28. 8. 2008, č. j. CR 036587/2008 STO/Bk, jímž byla umístěna „*výrobní hala nepravidelného tvaru 128,5 × 51,2 m, max. výšky 17,2 m, součástí haly jsou dvě tryskací kabiny 40,0 × 8,0 × 7,0 m a tryskání ocelových tubusů*“. Uvedeným územním rozhodnutím bylo umístěno více staveb (mezi nimi i výrobní hala a zpevněná skladová plocha), z této skutečnosti ovšem neplyne, že by se dodatečné povolení výslovně se týkající jen jedné z těchto staveb (zde zpevněné skladové plochy) vztahovalo i na jiné stavby, ať již v územním rozhodnutí uvedené či neuvedené.

Nejvyšší správní soud se v této souvislosti vyjádří k podání stěžovatelů ze dne 23. 6. 2011, v němž uvedli, že rozhodnutím ze dne 26. 4. 2010 byla povolena změna užívání výrobní haly tak, že se zde umísťuje lakovna. Stěžovatelé uvedli, že krajský soud jejich tvrzení o lakovně v odůvodnění svého rozhodnutí zlehčoval a považoval je za nepodložené spekulace. Dále uvedli, že nebyli účastníky řízení o změně užívání uvedené stavby a rozhodnutí jim nebylo zasláno na vědomí, což považují za nesprávný postup. Zdejší soud

uvedené podání stěžovatelů podle jeho obsahu posoudil jako doplnění kasační stížnosti, byť to v samotném jeho textu není uvedeno výslovně. Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud dospěl k závěru, že rozhodnutím o dodatečném povolení stavby zpevněné plochy nebyla povolena též výrobní hala či lakovna, přičemž k tomu dále uvedl: „*Je proto zcela předčasné tvrdit, že dodatečným povolením stavby zpevněné plochy byla povolena již stavba další, a to výrobní haly, či dle názoru žalobců ‚lakovny'.*" Pokud tedy stěžovatelé poukazují na to, že na základě rozhodnutí o změně užívání stavby bylo ve stavbě výrobní haly v blízkosti zpevněné skladové plochy povoleno umístění lakovny, nevede to k závěru o vadách rozhodnutí krajského soudu. Ten totiž ve svém rozhodnutí žádným způsobem nevycházel z toho, že výrobní hala nemůže být na základě jiných správních rozhodnutí užívána jako lakovna, pouze konstatoval, že to nebylo rozhodnutí o dodatečném povolení zpevněné skladové plochy, které by povolilo lakovnu. Ve vztahu k námitce, že stěžovatelé nebyli účastníky řízení o změně užívání stavby výrobní haly, Nejvyšší správní soud konstatuje, že se týká vad zcela jiného správního rozhodnutí, než které bylo krajským soudem na základě žaloby přezkoumáváno. Její jakékoli vypořádání ze strany zdejšího soudu by nemohlo vést k závěru o vadnosti rozhodnutí krajského soudu, proto se k ní Nejvyšší správní soud v tomto řízení nebude vyjadřovat. K podání ze dne 23. 6. 2011 stěžovatelé připojili podání a kopie rozhodnutí, kterých se dovolávali (jde o rozhodnutí o změně v užívání stavby výrobní haly ze dne 26. 4. 2010 a kolaudační souhlas pro lakovnu ze dne 9. 6. 2011, dále podnět k šetření ze dne 20. 5. 2011 a sdělení Městského úřadu Chrudim ze dne 9. 6. 2011 týkající se užívání haly jako lakovny). Zdejší soud tyto přílohy posoudil jako důkazní návrhy, které ovšem nebylo třeba provést, jelikož tvrzení, které měly doložit, nevedou k závěru o nezákonnosti rozhodnutí krajského soudu, jak bylo vyloženo výše.

Stěžovatelé v kasačních stížnostech uvedli, že zpevněná plocha má sloužit jako sklad výrobků lakovny, to je dle jejich názoru v rozporu s územním rozhodnutím, kdy je nejdříve třeba zkoumat vliv výrobků lakovny na životní prostředí podle zvláštního zákona. Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelé výslovně neuvedli, který zvláštní zákon mají na mysli. Nicméně zdejší soud dodává, že stěžovatelé v žalobě ke krajskému soudu zmiňovali zákon o posouzení vlivů na životní prostředí, k němuž se krajský soud vymezil. Podle § 1 odst. 2 uvedeného zákona posuzování vlivů na životní prostředí podléhají v tomto zákoně vymezené záměry a koncepce, jejichž provedení by mohlo závažně ovlivnit životní prostředí. Pro účely zákona o posuzování vlivů na životní prostředí je v jeho § 3 písm. a) vymezen záměr jako stavby, činnosti a technologie uvedené v příloze č. 1 k tomuto zákonu. Příloha č. 1 potom nehovoří o výrobcích lakovny, jak v námitce uvádí stěžovatelé, ale lakovnách, resp. o *povrchové úpravě kovů nebo plastů včetně lakoven, s kapacitou nad 500 tis. m2/rok celkové plochy úprav* (bod 4.4 kategorie I přílohy č. 1). Ostatně i v žalobě ke krajskému soudu stěžovatelé zmiňovali záměr nazvaný „Lakovna ve výrobních prostorech společnosti SIAG CZ, s.r.o. Chrudim". Nejvyšší správní soud konstatuje, že v návaznosti na tuto námitku neshledal vady rozhodnutí krajského soudu způsobující jeho nezákonnost. Krajský soud ve svém rozhodnutí zdůvodnil, že dodatečné stavební povolení ke zpevněné skladové ploše se v dané věci týká pouze této plochy a nelze z něj dovozovat povolení i jiné stavby, s čímž se Nejvyšší správní soud ztotožnil (viz výše). Krajskému soudu lze přisvědčit též v tom, že v řízení o dodatečném povolení zpevněné skladové plochy nebylo nutné zjišťovat dodržení zákona o posuzování vlivů na životní prostředí ve vztahu k vlivu záměru nazvanému „Lakovna ve

výrobních prostorech společnosti SIAG CZ, s.r.o. Chrudim“, jelikož lakovny se uvedené stavební povolení vůbec netýkalo.

Zdejší soud následně přistoupil k vypořádání dalších námitek. Stěžovatelé a) a b) namítli porušení § 76 a § 111 stavebního zákona a § 7 a dalších zákona o posuzování vlivů na životní prostředí a že stavební úřad v řízení postupoval nezákonně. Stěžovatel c) namítal porušení § 76 odst. 1, § 107 odst. 2, § 111 odst. 1 písm. a) a § 111 odst. 3 písm. a) stavebního zákona a § 7 a dalších zákona o posuzování vlivů na životní prostředí a rovněž zmínil nezákonný postup stavebního úřadu. Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatuje, že stěžovatelé uvedli pouhý výčet zákonných ustanovení, která byla dle jejich tvrzení porušena, resp. obecné tvrzení o nezákonnosti správního řízení, aniž by jej jakkoli doplnili uvedením konkrétních skutkových okolností, na základě kterých vůči sobě pociťují porušení těchto právních předpisů. Přitom bez uvedení konkrétních skutkových okolností není možné porušení namítaných ustanovení posoudit. Nejvyšší správní soud navíc není povinen ani oprávněn za stěžovatele ve správních a soudních spisech dohledávat skutkové okolnosti, z nichž by se potenciálně dalo dovozovat porušení zákonných ustanovení, které stěžovatelé uvedli. Tímto postupem by totiž porušil zásadu rovnosti stran a do jisté míry nahrazoval činnost stěžovatelů spočívající ve formulaci námitek, taková úloha mu však nepřísluší; zde srov. též rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, který dospěl k závěru, že za žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nelze považovat výčet zákonných ustanovení, která měla dle tvrzení žalobců být porušena, aniž by k tomu byla uvedena další skutková konkretizace. Nejvyšší správní soud dodává, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.) a právě toto rozhodnutí je v řízení o kasační stížnosti předmětem přezkumu a proti němu by měly směřovat námitky. Z výčtu ustanovení, která byla dle stěžovatelů porušena, ovšem není patrné, z jakého důvodu považují stěžovatelé přezkoumávané rozhodnutí krajského soudu za vadné. Uvedená námitka je tak pro svou nekonkrétnost neprojednatelná.

V návaznosti na porušení zákonných ustanovení uvedených v předchozím odstavci tohoto rozhodnutí stěžovatelé namítli, že k takovýmto námitkám musí správní orgán vždy přihlédnout a vypořádat se s nimi. Stěžovatelé tak mají za to, že krajský soud vyložil nesprávně koncentrační zásadu, když tvrdil, že své námitky měli uplatnit v územním řízení. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že dle § 129 odst. 3, věty druhé, stavebního zákona platí, že v případě stavby uvedené v § 129 odst. 2 citovaného zákona stavebník nebo vlastník požádá o její dodatečné povolení a předloží podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti; v tomto řízení postupuje podle § 111 až 115 stavebního zákona. Přitom dle § 114 odst. 2 tohoto zákona se ve stavebním řízení nepřihlíží k námitkám účastníků řízení, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení, při pořizování regulačního plánu nebo při vydání územního opatření o stavební uzávěře anebo územního opatření o asanaci území.

Z posledně citovaného ustanovení zcela jednoznačně vyplývá, že k námitkám zde vymezeným nelze ve stavebním řízení přihlédnout. Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud ve svém rozhodnutí na § 114 odst. 2 stavebního zákona odkazoval ve vztahu ke dvěma námitkám stěžovatelů. Uvedl, že pokud stěžovatelé poukazovali na to, že samo řízení o umístění stavby od počátku obchází zákon, tak jde o námitku, kterou mohli

uplatnit v řízení o umístění stavby. Dále ve vztahu k námitce, že stavbou zpevněné skladové plochy byl stěžovatelům znemožněn přístup k jejich pozemku, krajský soud konstatoval, že tuto námitku mohli stěžovatelé uplatnit již v řízení o umístění stavby. Je tak zřejmé, že krajský soud ve vztahu k aplikaci ust. § 114 odst. 2 stavebního zákona vážil, zda předmětné námitky mohou být uplatněny v územním řízení, přičemž dospěl k závěru, že zde uplatněny být mohly, proto uzavřel, že k nim nelze ve stavebním řízení přihlížet. Nejvyšší správní soud poznamenává, že v uvedeném postupu krajského soudu neshledal závad. Pokud stěžovatelé tvrdí, že k určitým námitkám musí být ve stavebním řízení přihlédnuto vždy, Nejvyšší správní soud konstatuje, že ve vztahu k námitkám vymezeným v § 114 odst. 2 stavebního zákona jde uvedené tvrzení proti znění tohoto ustanovení. Krajský soud se přitom vyjádřil k tomu, proč předmětné námitky podřadil pod zmíněné ustanovení (z důvodu, že mohly být uplatněny již v územním řízení), stěžovatelé toto jeho hodnocení v kasační stížnosti nerozporovali, Nejvyšší správní soud se k tomu proto nemůže dále vyjadřovat.

Zdejší soud k námitce, že v dané věci nebyly splněny podmínky územního rozhodnutí u technologických postupů v dalším stupni projektové dokumentace, uvádí, že jde o námitku, která se poprvé objevuje až v kasační stížnosti. V žalobě ke krajskému soudu takto formulovaná námitka není. Úlohou Nejvyššího správního soudu je přezkum rozhodnutí krajských soudů. Stěžovatelé ovšem uvedenou námitku nepodrobili přezkumu krajského soudu, ten se s ní tak nemohl vypořádat a v řízení o kasační stížnosti proto není možné ze strany zdejšího soudu posoudit, jakým způsobem tak krajský soud učinil. Stěžovatelé přitom zcela jistě mohli uvedenou námitku uplatnit již v řízení před krajským soudem, taková námitka je potom s odkazem na § 104 odst. 4 s. ř. s. v řízení o kasační stížnosti nepřípustná.

Stěžovatelé a) a b) se ve své kasační stížnosti ohradili proti užití výrazu „stesky žalobců“ při hodnocení jedné ze žalobních námitek. Nejvyšší správní soud se v jistém ohledu ztotožňuje se stěžovateli, že existuje celá řada vhodnějších termínů, které bylo možno ze strany krajského soudu použít, nicméně tato skutečnost v žádném případě nevede k závěru o nezákonnosti rozhodnutí krajského soudu.

Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnosti nejsou důvodné, proto je dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelé v soudním řízení úspěch neměli, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení náklady, které by překračovaly jeho běžnou úřední činnost.

Výrok o náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení se opírá o § 60 odst. 5, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti,

kterou jí soud uložil. Protože soud v dané věci osobám zúčastněným na řízení žádné povinnosti neuložil, rozhodl tak, že tyto osoby nemají právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. února 2012

JUDr. Radan Malík
předseda senátu